

Posudek oponenta na diplomovou práci Jaroslava Brůny *Problematika rozkrádání a s ním spojené patologické jevy v období přestavby (1986-1989) na stránkách Rudého práva*

Kolega Brůna si vybral – pod zřetelným a deklarovaným vlivem svého školitele – pro svou práci fascinující téma rozkrádání. Téma pojednal se značnou pečlivostí, ale také se snad až problematickou detailností a absencí silnější kontextualizace, což bohužel znemožnilo, aby jeho práce měla nějaký silnější a zajímavější závěr.

Jádro textu tvoří až zrcadlově přesné shrnování jednotlivých článků z *Rudého práva* – s obsáhlými citacemi, ale bez větší analýzy. Autor nečlení svou analýzu podle jednotlivých období či témat nebo tropů, ale podle jednotlivých případů rozkrádání a článků, které o nich byly v *Rudém právu* napsány. To sice dává textu jistou barvitost, ale ve výsledku je to spíš na obtíž – autorovi tak zabere neuvěřitelné množství prostoru poměrně nudné shrnování textů, které navíc vzhledem ke značné uniformitě diskurzu *Rudého práva* působí repetitivně i tam, kde repetitivní není. Na některých místech navíc repetitivní je – např. když opakuje citaci ze s. 24 na s. 29-30, nemůže se čtenář nepřistihnout při myšlence, že by tak řídký diskurz, jako je diskurz *Rudého práva* o rozkrádání, šlo reprodukovat o hodně úsporněji.

Naopak poněkud úsporný je autor v práci s odbornou literaturou – a to až na hranici únosnosti. Výrazněji (a i tak dost málo) pracuje vlastně jen s články svého školitele.

Pokládám osobně za až skandální, že autor interpretuje oficiální médium pozdní normalizace a pouze zmiňuje Fidelia a vůbec nezmiňuje Pullmanna, jehož *Konec experimentu* absentuje i v seznamu literatury. Právě Pullmann je přitom podle mého názoru průkopníkem přístupu, který do značné míry uplatňuje i náš autor – tedy čist dobový tisk a brát jej vážně jako historický pramen. O to podivněji působí, že se autor s touto prací vůbec nevyrovnává.

Šlo-li autorovi o proměnu hodnot v pozdně normalizační společnosti, myslím, že stranický deník je médiem jistě důležitým, ale vlastně nejméně vypovídajícím. Ke skutečně zajímavým závěrům by dle mého názoru došel, kdyby srovnal (mnohem méně podrobně traktovaný) diskurz *Rudého práva* s tím, jak se o rozkrádání mluvilo např. v populární kultuře.

Pokud jde o celkové hodnocení, jsme na rozpacích. Především podcenění odborné literatury je vážná chyba. Je ale pravda, že autor zpracoval poctivý materiálový výzkum. I proto navrhuji práci uznat jako prospěl, ale s nejnižším možným hodnocením – *dobře*.